

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007);
в категория Разпространение на българската книга (2011)

Златен лъв на Асоциация *Българска книга*:

за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002);
за оформление и полиграфическо изпълнение (2005);
за динамична културна и издателска политика (2014);
за най-добър издателски проект (2016);
за цялостна политика и забележителни постижения в изданията за деца (2017)

Константин Константинов – за принос (2005) и цялостен принос в книгоиздаването за деца (2018)

Южна пролет – за най-голям принос в издаването на дебютна литература (2018)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

- © Владимир Сълов, автор, 2020
 - © Христо Карастоянов, редактор, 2020
 - © Димитър Келбечев, художник, 2020
 - © Издателство Жанет 45, 2020
- ISBN 978-619-186-589-5

Владимир Сълов

ВЪЗКРЕСЕНИЕ
роман

пловдив 2020

ДУХОВЕТЕ НА БЕЛОГРАДЧИК

1.

Когато чух непознатия женски глас по телефона, почти бях забравил, че седмица преди това един също така непознат, но мъжки глас ме беше потърсил:

– Главен асистент Милев?

– Кой се обажда?!

– Нуждая се от помощта ви!

– Кой сте вие?

– Инженер Вълков се казвам!

– Откъде имате телефона ми?

– Само вие можете да ми помогнете. Четох по вестниците какво се е случило на Белинташ, как...

– Дочуване!

Затворих ядосано. Блокирах номера.

„Инженер“ се казвал значи... Бил чел какво се е случило... И други луди като него ми бяха звънели... ентузиазирани да споделят теориите си... или ентузиазирани да напишат врели-некипели в някой жълт вестник... Не ме интересуват! Искам да забравя! Да не говорим, че и аз самият не знам какво точно се случи...

И тогава ме бяха потърсили по телефона. За помощ. Не завърши добре. Сякаш беше вчера... А минаха цели три години.

Да, три години, откакто с приятеля ми Борис, или Борко, както обикновено му викам, бяхме тръгнали на обиколка из Родопите. А после преживяхме най-невероятното приключение... Дълга история... Търсехме следи към древно знание, дошло от Египет или пък от Атлантида... И го намерихме! Намерихме къде е скрито знанието – тук, в България, в недрата на тракийското светилище Белинташ. А после... после всичко се разпадна. Скривалището беше взривено, знанието – унищожено или пък откраднато от глобалния злодей Свенсън. А тя... О, да, как можах да пропусна – срещнах жена, в която се влюбих... Влюбих се неудържимо... Казваше се Ива... после замина, изчезна със злодея... но все още сякаш е пред очите ми... А ми омръзна... омръзна ми навсякъде да очаквам да видя лицето ѝ, когато се скитам по улиците. Омръзна ми да се надявам напразно... Напразната надежда е по-зле от безнадеждността. Затова искам да забравя всичко, дори нея. По-добре да не я чакам, да продължа напред. Тъпо.

Опитвам се да се върна към обичайните задължения. Главен асистент, че и доктор съм. По информатика. Преподавам. Във Варна. В университет. Скука. Е, не изцяло. Не винаги. Може да бъде приятно и забавно със студентите, поддържат младежкия ми дух. Но след онези събития... нищо не ми се вижда достатъчно интересно.

Ала няма как. Захванах се отново да пиша научни трудове. Монография например. Трябва да се работи, ми казват. След някоя-друга годинка може и доцент да стана.

И с моя приятел Борко не се виждаме особено вече. Изненада! До преди година и половина не беше

имал гадже. Нищо че и двамата сме леко подминали Христовата възраст. После изведнъж се ожени. Появи се някаква, не знам откъде и не знам какво намери в нея... Той е висок и едър, дори леко пълен, а тя – много дребна и също пълничка. Като застанат един до друг, тя му е до кръста. Ухилена. И нахална май. Сигурно го е... обработила. Всъщност няма съмнение в това: срещнаха се преди година и половина, а преди година се ожениха... и тя вече беше бременна. А после им се роди и дете... Момче. Така стават нещата.

И той е асистент в университета, само че по математика, така че все пак се виждаме от време на време там. Но не е същото. Бариера ли се появи? Това, че вече е семеен, че и с дете? Променят се хората май. В повечето случаи. Има намесена жена.

При мен също. Женският глас по телефона.

– Извинете, ще ви се стори странно, не знам кого търся, но моля да ме изслушате.

Трябва да затворя. Да блокирам номера. Не знам защо не го правя.

– Там ли сте?

– Тук съм, да. Кажете коя сте и защо ми се обажда?

– Казвам се Ирина Петрова, от Белоградчик съм. Вашият номер беше единственият непознат в телефона на баща ми.

– Баща ви?

– Вълков, Петко Вълков.

В този момент се сещам.

– Инженер Вълков?

– Познавате ли го?

– Всъщност не. Позвъня ми преди седмица, без да се познаваме, защото се нуждаел от помощта ми,

но му затворих. Даже блокирах номера му. Сега какво – кара вас да ми се обаждате ли?

– Аз... не, не ме кара.

– А какво искате?

– Баща ми е мъртъв.

Гласът ѝ излъчва искрена болка... А бях започнал да си мисля дали това не е някакъв вид телефонна измама.

– Съжалявам, моите съболезнования.

– Благодаря... Извинете ме, не искам да прозвучи нахално, но каква точно помощ искаше той от вас?

Макар да предполагам, че сигурно ѝ е тежко в такъв момент, малко се нервирам. Добре, приемам, че не е телефонна измама, но въпросът ми идва в повече.

– Извинете ме, госпожо, но ако ще ме разпитвате, наистина ще затворя. Все още не разбирам защо настоявате въобще да говорите с мен. Казах ви, че не познавам баща ви и дори не го изслушах...

– Простете, прав сте. Моля ви не затваряйте. Ще говоря аз.

– Добре, слушам ви.

– Баща ми беше инженер-физик, занимаваше се с всякакви щуротии, правеше рационализации, измисляше странни устройства, а освен това го вълнуваха и различни истории и легенди, особено свързани с нашия край, с Белоградчишките скали.

– О, сега може би схващам. Прочел е за мен във вестниците. Защото и аз преди време се занимавах със скални мистерии. Може би е искал да му помогна с някоя негова идея или неразрешена загадка.

– Да! Това трябва да е! Сега вече разбирате, че трябва да ми помогнете!

– Не, не разбирам. За какво да ви помагам? Баща ви е мъртъв.

– Мисля, че е мъртъв точно заради тези загадки.

– Какво имате предвид? Да не е паднал от някоя скала?

– О, не, съжалявам, не се изразих ясно... Баща ми беше убит.

2.

Проклетата монография!

Краят на октомври. Навън е все още топло, гълъбите гукат, чайките пискат, слънцето напича, студентките продължават да носят късите полички, а аз съм се затворил вкъщи.

Пиша като робот... Машинално, без вдъхновение... Интересно – каква ли трябва да ти е музата за научна монография? Виж, за някоя поема можеш да си представиш, а ако си с късмет, даже и да имаш нежна и прелестна девойка за муза. Но за монография? Чувал с картофи може би?

Сигурно затова не се чудя твърде дълго, когато изниква причина да избягам. Например нещастен женски глас по телефона.

Представих ѝ се, разказах ѝ накратко какъв... опит имам. С разните мистерии и лоши типове... Без личните подробности, разбира се... Притеснено ми каза, че не може да ми плати нито за разходите, нито за усилията (не че съм си и помислял за заплащане), но че се надява да помогна.

Събирам си багажа. Малко дрехи, лаптопът. Товаря колата. Утре заминавам. Отивам в Белоградчик.

Наближават почивните дни покрай Деня на будителите, ще преместя часовете си отпреди тях за после и може да се освободя за цяла седмица. Защо не? И без това нямаше да напиша кой знае колко наука.

Откачил ли съм? Или пък точно обратното – дали не търся нещо различно, за да не откача от еднообразното ежедневие?

Дори на Борко не казах къде отивам. Няма смисъл. Преди щеше да дойде с мен. Но сега... – не. Семен, с дете. Няма време и начин да се занимава с такива глупости, нали?

А може би има и риск. Убит, каза тя. Но пък животът без риск май не е интересен.

3.

Разстоянието от Варна до Белоградчик е около петстотин километра, шест-седем часа шофиране. Не съм ходил досега нататък. Ето още една причина. Да видя и други красоти на България.

Малко се колебая за маршрута. Единият е малко по-къс, но с по-лоши пътища, а другият е по-дълъг, по по-хубави пътища. Накрая избирам по-краткия. Дано няма много дупки.

Май отдавна не съм пътувал на дълъг път, не помня даже дали съм излизал извън града. Може би имам нужда. Да съм сам на път. Сам със себе си.

Край колата се редят полета, хълмове, села и градове, пак полета... Прочиствам мозъка си, опитвам се да не мисля за нищо друго... Просто шофирам, а пейзажът се сменя край мен...

Обядвам набързо в някакво крайпътно заведение и отново потеглям. Минавам край Враца и с